

LBRIS

We know
books

IOAN CEAN

AMINTIRI
DIN
VIAȚĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2025

C U P R I N S

POVESTIRI

1. ADEVERINȚA.....	7
2. MILIȚIA CONFISCA ORICE....	9
3. SERVICIILE SECRETE.....	12
4. LĂMPAȘUL.....	15
5. ȘEDINȚĂ EXTRAORDINARĂ	17
6. PRIMA ZI DE ȘCOALĂ.....	20
7. UN OBIECT MISTERIOS	23
8. VIZITA	25
9. EXCURSIA.....	27
10. CÂINELE LUP.....	32
11. URĂ.....	35
12. HAITA.....	38
13. UNIVERSUL.....	40
14. ÎNTÂLNIRE DE GRADUL III....	46
15. PISTOLUL.....	49

16. CAPRA	52
17. CAMERA CU CIOCANUL	55
18. VACA.....	58
19. FLORI DE PRIMĂVARĂ.....	61
20. CEI TREI MUȘCHETARI	63
21. LA ARME.....	66
22. AL DOILEA JURĂMÂNT.....	73

POEZII

CĂSUȚA.....	81
SATUL	82
ORICUM O DAI.....	83
MAMA.....	84
MUNȚII.....	85
PRIETEN DRAG	86
PESCARI	88
E TARE GREU.....	89
DIASPORA.....	90
CENTENARUL.....	91
LUMEA	92
CASTELUL	93

MAI SPERĂM	94
ALEȘII	95
DILEMA	96
NOROCUL	97
REFLECȚII	98
PERICOL	103
IDIOȚII	104
CREDINȚĂ	105
PÂINEA	107
E TOT MAI GREU	108

LBRIS

We know
books

POVESTIRI

.1.

ADEVERINȚA

Aveam nevoie de o adeverință care să ateste că nu sunt urmărit fiscal. Singurul loc de unde o puteam obține era primăria orașului în care locuiesc. Așadar, m-am îndreptat hotărât spre primărie. După calculele mele, deoarece nu era o situație complicată, în câteva minute trebuia să obțin documentul. Am dat „bună ziua” la intrare și am întrebat gardianul la ce birou să intru. M-a îndrumat la camera nr. 2. Bat la ușă, aud un „da!” de intensitate mică, intru și, în fața mea, văd două doamne care-și sorbeau cafeaua la două birouri alăturate. Repet salutul de binețe și le anunț căruia fapt i se datorează vizita mea la primărie. Una dintre ele, cu o plectiseală masivă în glas, îmi spune scurt:

— Nu la noi!

— Dar unde? întreb eu mirat.

— La următoarea cameră! continuă ea la fel de plictisită.

Următoarea încăpere era camera 3. Bat la ușă, aud clasică aprobare „da”, intru și rostesc iarăși „Bună

ziua!” iar în câteva cuvinte explic de ce e necesară vizita mea. Primesc același răspuns ca prima dată:

— Nu la noi!

Am fost îndrumat la următoarea încăpere, unde scenariul s-a repetat la fel. Am mai vizitat vreo 7 camere cu același rezultat. Am ajuns în celălalt capăt al instituției, unde era Casa Căsătoriilor. Eram indignat și revoltat. Am revenit la camera 2, la doamnele cu cafeaua și, cu un glas hotărât, dar încă calm, am zis:

— Am colindat toată primăria și nu am obținut adeverința de care am nevoie. Următoarea etapă e la domnul primar. Îl cunosc și nu l-am mai văzut de anul trecut. Trec pe la el să îl întreb de sănătate și să-i spun ce am pățit în instituția condusă de el.

Am văzut o tresărire pe fața lor și una din ele a zis:

— Dom’nu’, stați așa că se rezolvă! Mai spuneți o dată ce doriți.

Am repetat scopul vizitei la primărie și, într-un timp foarte scurt, nu știu dacă a durat mai mult de un minut, documentul mult dorit era în mâna mea. Am răsuflat ușurat și am plecat acasă, mulțumit că, după multă trudă, am reușit să rezolv o problemă simplă, și la propriu, și la figurat.

.2.

MILIȚIA CONFISCA ORICE

Vara era pe sfârșite. Ziua era caldă, doar dimineața și seara se simțea puțină răcoare. Aveam o invitație la nuntă, în orașul R, la un bun prieten și coleg. Deoarece trebuia să călătoresc cu trenul, m-am îndreptat spre gară.

Chiar la intrarea în clădirea gării l-am întâlnit pe un coleg care într-o mână avea o plasă și în cealaltă mână avea o carte. Din curiozitate l-am rugat să-mi dea puțin cartea, să arunc o privire prin ea. Era o carte de poezii, scrisă de marele poet rus N. Esenin. Am deschis-o la întâmplare și prima poezie care mi-a apărut în fața ochilor mi-a plăcut foarte tare, așa că m-am hotărât să o notez. Am luat o foaie dintr-un carnețel și un pix de la colegul meu și am scris-o pe ambele fețe ale filei. M-am gândit că, dacă nu am cu cine schimba o vorbă pe tren, ca să nu mă plictisesc, o să o memorez.

Am urcat în vagonul cu numărul indicat pe bilet și mi-am ocupat locul rezervat într-un compartiment gol. După ce trenul s-a pus în mișcare am purces

la memorarea poeziei care mi-a plăcut de la prima vedere. Până la prima stație, într-un interval cam de 10 minute, am reușit să memorez două strofe. În compartiment au intrat două fete și un tânăr, așa că orice condiție de memorare a dispărut. Am avut cu cine sta de vorbă pe toată durata călătoriei, care a durat cam 3 ore.

Am ajuns cu bine la destinație și de la gară m-am îndreptat către locuința prietenului meu, unde eram așteptat. Ca să ajung la el, trebuia să trec prin centrul orașului. Când am ajuns în centru, am dat peste o razie făcută de Miliția Municipală. Mi-au cerut să mă legitimez. M-am conformat și am scos buletinul din buzunarul de la piept al costumului. Era acel buletin arhaic, cu multe file. I l-am înmânat unui maior, care se pare că era șeful. A deschis buletinul și dintre file a apărut la vedere foaia de carnețel pe care notasem poezia lui Esenin. Maiorul vede foaia, o privește atent și citește:

„Cu Moscova m-am hotărât de la un timp s-o rup,
Eu nu știam să-i intru Miliției sub piele,
Și după fiecare din boacănele mele
Eram poftit din cârciumă la zdup!”

Ridică privirea, mă privește direct în ochi și mă întreabă:

— Dumneata faci versuri cu Miliția?

— Tovarășe maior, nu eu.

— Dar cine?

— Esenin.

— Spune-ne adresa lui și unde lucrează.

— Din păcate, nu mai este printre noi, s-a stins din viață în 1925, când avea 30 de ani. Nu i-ați citit pe Pușkin, Lermontov, Cehov, M. Gorki, Turgheniev, Gogol, Lev Tolstoi, Dostoievski, Șolohov?

— Nu, nu, peăștia nu i-am citit. O să-ți confiscăm poezia, zise el cu satisfacție, ca și cum ar fi făcut o mare ispravă.

— Am înțeles, să trăiți! am bâiguit eu și am plecat mai departe, total dezamăgit.

Am regretat faptul că nu am reușit să memorez toată poezia, deoarece am căutat-o în cartea de poezii a lui Esenin și n-am reușit să o găsec.

.3.

SERVICIILE SECRETE

Sunt mândru și onorat că am făcut parte din acel colectiv care a construit primele vagoane de metrou în România. A fost perioada de pionierat, nimeni înaintea noastră n-a îndrăznit măcar să-și propună un astfel de obiectiv. Au fost oferte din străinătate pentru construirea tunelului și a vagoanelor de metrou. Printre ofertanți au fost Anglia, Franța și Rusia. Dar președintele statului din vremea aceea a spus: „Nu, avem și noi ingineri și muncitori pricepuți, care sunt în stare să execute astfel de lucrări!”. A avut dreptate.

Garniturile de metrou au fost date în exploatare în data de 19 noiembrie 1979. Înainte de asta s-au făcut probe serioase cu ele. Cel puțin 19.000 km parcursi în probe, abia după aia au fost incluse în transportul public subteran. În perioada intensă de probe un vagon s-a defectat, toată instalația electrică s-a făcut scrum. Atunci un hotel întreg a fost plin de constructori de metrou. Au fost aduși din uzină mulți electricieni și muncitori necalificați. Au fost înlăturate toate cablurile arse și aparatura distrusă de

incendiu și înlocuite cu altele noi. Toată operațiunea a durat cam 3 săptămâni.

Printre cei trimiși să remedieze situația nefericită se afla un muncitor cu apucături ciudate. Am aflat că făcea parte dintr-o sectă. Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns la recepția hotelului a fost să ceară o cameră cu un singur pat. În astfel de cazuri nu era televizor în cameră, doar radio. Al doilea lucru făcut de ciudatul coleg a fost să vină cu radioul în brațe și să îl predea la recepția hotelului. Am avut ocazia să îl cunosc deoarece, împreună cu un coleg, m-am deplasat în capitală ca să remediem o defecțiune la o garnitură.

Am avut multă bătaie de cap cu defecțiunea. După multe verificări făcute în mai multe zone din instalație, dar fără succes, m-am hotărât să scot din geantă desenul tehnic. Am început să studiem minuțios fiecare detaliu din desen. Chiar atunci a apărut și personajul ciudat lângă noi! Ne-a privit într-un mod ciudat, s-a uitat lung la desen și apoi a izbucnit:

— Ce, credeți că nu știu că voi sunteți de la serviciile secrete?!

— Du-te, măi omule, de aici, că avem treabă și ne încurci! i-a zis colegul meu.

S-a mai uitat încă o dată lung la noi și a plecat bombănind. La puțin timp după plecarea „prietenului” nostru, colegul meu izbucnește în râs:

— Tu știi de ce a zis individul că suntem de la serviciile secrete? Ia vezi ce scrie într-un colț al desenului tehnic: „Strict secret”.

M-am uitat cu atenție la locul indicat de colegul meu și, într-adevăr, așa scria. Am râs amândoi cu poftă.

Cu ajutorul desenului tehnic am descoperit rapid defecțiunea și am remediat-o. Din când în când glumeam cu ceilalți colegi: „Vedeți cum vă comportați cu noi, că suntem de la serviciile secrete!”